

Αδελφοί μου,

"Επιμένω καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Σήμερα θά ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν σκέψιν. Θά κάμωμεν μίαν ἀνάλυσιν, τοῦ τί μπιρεῖ νά εἶναι ἡ σκέψις;

Ἐχομεν μελετήσῃ τὸ θέμα αὐτὸ ἀπὸ ἄλλες πλευρές. Τώρα θά πρέπει νά τὸ μελετήσωμεν καί ἐκ τῶν κάτω.

Ἐῖχαμεν πεῖ ὅτι, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, ἔκτισε τὰ σύμπαντα, ὑπὲρ Νοητοῦς, Νοητοῦς, Νοητικῶς, Τυχικῶς καὶ παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, μέσον τοῦ Νοῦ ποῦ εἶναι Θεία προεκτασις, ὄχι Θεός.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ δημιούργησεν τὸν Νοῦ καὶ ἐκφράζει τὸν ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, μέσον τοῦ Νοῦ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι ὀνομάζεται ΘΕΟΣ ΛΟΓΟΣ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο, ΛΟΓΟΣ, καὶ δυναμικὰ ΠΝΕΥΜΑ ἉΓΙΟΝ. Ἐνας ΘΕΟΣ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι μὲ τὲς ἐκφράσεις ΤΩΦ. Ὡστόσο αἱ ἐκφράσεις εἶναι ἐνδεδυμένες μὲ τὴν ὑπερουσίαν τοῦ μέσον τοῦ ὁποῦ ἔχουν κτισθῇ τὰ σύμπαντα, ἀπὸ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν μέχρι τῶν ἀνωτάτων σφαιρῶν.

"Ὅτι ποιεῖ ὁ ΠΑΤΗΡ ποιεῖ καὶ ὁ Υἱός, καὶ Υἱὸν τώρα λέγω τὸν Υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου, κάθε Θεῖαν Μονάδα, ἡ ὁποία ἔχει διέλθῃ διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, γιὰ κάθε ἄνθρωπον, Υἱός.

"Ὅχι ὁ Μονογενής, ἔκφρασις, ἡ πρώτη, ἡ τελεῖα τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι ἔκφρασις ποῦ εἶναι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, Υἱός καὶ Αὐτός Ἀδελφός μας.

"Ὅταν ἀπῆρχετο, ἐνανθρωπισθεὶς ὁ ΛΟΓΟΣ, ἔλεγεν "ὑπὶ γὰρ πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα σας ΘΕΟΝ μου καὶ ΘΕΟΝ σας". Υἱὸς εἶμεθα καὶ ἡμεῖς τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι, Ἀποστολικοὶ εἶμεθα, ἀφοῦ ὁ ΛΟΓΟΣ μέσα μας εἶναι τὸ "φῶς τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον";

"Ὅμως, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, κάμνοντας χρῆσιν τοῦ ὑπὲρ Νοητοῦ, Νοητοῦ ὡς ὑπερουσίας καὶ οὐσίας κτίζει μέσον τῆς Θείας ΤΟΥ Βουλῆσεως καὶ Πανσοφίας, Παναγαθότητος καὶ Παντοδυναμίας τὰ σύμπαντα, ἔτσι θά πρέπει καὶ ὁ Υἱός νά κτίζῃ.

Τοῦ ἔχει κτισθῇ, Θεία Χάριτι τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα μέσα στοῦ ὁποῦ οἰκεῖ. Ποῦς οἰκεῖ μέσα στοῦ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα αὐτὴν τὴν στιγμὴν: Λέγομεν ὁ ἄνθρωπος.

Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος;

Σὲ προηγούμενα μαθήματα ἔχομεν πεῖ ὅτι, αὐτός ποῦ πραγματικῶς οἰκεῖ μέσα στοῦ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα εἶναι τὸ Ἐγώ, ἡ Ψυχὴ Ἀυτοεπίγνωσις, ἔκφρασις τῆς ὁποίας εἶναι, ἡ αὐτοεπίγνωσις, θά λέγαμε συνείδησις ποῦ κτίζει τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὡστόσο, ἡ προσωπικότης εἶναι τὸ ἔνδυμα. Ἡ ζωὴ μέσα στὴν προσωπικότητα, ὁ πραγματικὸς ἑαυτός μας, αὐτὸν ποῦ ὀνομάζομεν ἐσώτερον ἑαυτόν μας εἶναι τὸ Ἐγώ, Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις, ἡ διελθοῦσα διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ ἀνθρώπου, ἀκτινοβολία τοῦ Ἐαυτοῦ μας Θείας Μονάδος. Ὡστόσο, πρέπει νά κάμῃ χρῆσιν τοῦ Νοῦ εἰς ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῶν κραδασμῶν του, ἀπὸ τῆς παχυλῆς ὕλης μέχρι τοῦ ἀνωτάτου Νοητοῦ, ὑπὲρ Νοητοῦ.

Κά ἔπρωμεν ὅτι ὁ Νοῦς εἰς τὲς διαφορὰς του διβαθμίσει εἶναι ἡ κλίμαξ τοῦ Ἰακώβ ποῦ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια, ἀπὸ τὸ χῶμα, ἀπὸ τὴν ὕλην μέχρι τῶν Οὐρανῶν; Ἀλλὰ ποῦ τῶν Οὐρανῶν;

"Ὅταν ὁμιλοῦμεν γιὰ Οὐρανοὺς νά μὴν ἐννοοῦμεν τὸν Χῶρον ἢ τὸ διαστήμα.

Τώρα. "Τί πάντα ἐν Σοφίᾳ ἐποίησεν ὁ ΚΥΡΙΟΣ", ἐκφράζοντας τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν Παναγαθότητα καὶ Παντοδυναμίαν, μέσα εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον. Βλέπομεν ζῶσας μορφάς ἢ ἄλλας μορφάς, ὥστόσο, ὅλες, κάτω ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητα, βλέπομεν τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς, τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς, ἡ ζωὴ εἶναι κάτι πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς.

Ἡμεῖς ὡς προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις, εἷς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν, εἶναι τὸ φαι-
νόμενον τῆς ζωῆς καὶ προσωπικότης Ἐαυτός, εἶναι ὡς φαινόμενον τῆς ζωῆς τοποχρονικὴ
ἔκφρασις μέσα εἰς τὴν παχυλὴν ὕλην εἰς τὸν κόσμον τῶν συναισθημάτων καὶ τῶν μορφο-
ποιηθεισῶν σκέψεων. Ὅλα ὕλη, Νοῦς.

Ἐρχομεν περὶ τοῦ ὅτι ὁ Νοῦς εἶναι τὰ πάντα. Ἕναι οἱ διαφορετικοὶ κραδασμοὶ
τοῦ Νοῦ ποῦ μᾶς δίδουν τὸν παχυλὸν ὕλικόν κόσμον ἀπὸ τὸν ἑνικὸν Νοητικόν καὶ πέραν
τούτων τῶν Νοητῶν καὶ τῶν Ἑπέρ Νοητῶν.

Ἐξέπομεν τὴν Θεῖαν Παναγαθότητα, Θεῖαν Πανσοφίαν καὶ Θεῖαν Παντοδυναμίαν,
μέσα στὸ παχυλὸν ὕλικόν σύμπαν, μέσον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ νοοῦμεν, γνωρίζομεν, βλέπο-
μεν αὐτὴν τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητα.

Μόνον τυφλοὶ τὸν Νοῦν δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν τὴν Θεῖαν αὐτὴν ἔκφρασιν.

Ἐπαναλαμβάνω, μέσον τοῦ Νοῦ.

Μορφοποιεῖται ὁ Νοῦς, ἀλλὰ διὰ νὰ μορφοποιηθῇ ὁ Νοῦς θὰ πρέπη κίω νὰ ὑ-
πάρχη ὁ σκεπτόμενος, ὁ διαλογιζόμενος, πάνσοφα, αὐτὸς ποῦ βούλεται νὰ ἔκφρασῃ τὸν
ἑαυτὸν, ἐπίσης πάνσοφα γιὰ νὰ διακρίνωμεν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς αἰτίας, ὡς ἔκφρα-
σιν τῆς βουλήσεως τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, καὶ βλέπομεν τὰ σύμπαντα, τὰ βλέπομεν, τὸ
παχυλὸν ὕλικόν σύμπαν, ὅταν μελετήσωμεν τὰ ἑνικὰ σύμπαντα, τὰ Νοητικὰ, τὰ Νοητά.
Νοῦς, ὡς ὑπερουσία, οὐσία, ὑπερύλη ὕλη, σ' ἕνα πολὺ ἄρμονικόν συνδιασμόν, κάτω ἀπὸ
τὴν Θεῖαν Βούλησιν Πανσοφίαν καὶ Παντοδυναμίαν.

Μία ἔκφρασις αὐτῆς τῆς Θεῖας Πανσοφίας, Παντοδυναμίας καὶ Παναγαθότητος
εἶναι καὶ τὸ ὕλικόν σῶμα ἐνδὸς ἐκάστου ἀνθρώπου, ποῦ ἂν μὲ τὴν ἐνδοσκοπίησιν μελετή-
σωμεν καθεὶ ὄργανον, λειτουργίαν μέσα στὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ σώματος θὰ μελνωμεν
ἔκθαμβοι, γιὰ νὰ δοῦμεν τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς τοποχρονικὰ μεστὸν παχυλὸν ὕλικόν
κόσμον, μέσα σ' ἕνα παχυλὸν ὕλικόν σῶμα, αὐτὸ ποῦ ὀνομάζομεν, προσωπικότητα αὐτοεπί-
γνωσιν, τὸν κατώτερον ἑαυτὸν μας. Ὅμως, αὐτὸς ὁ κατώτερος ἑαυτὸς μας ποῦ σὺν ἐσω-
τερῶν ἑαυτὸν ἔχει τὴν ἑνικὴν αὐτοεπίγνωσιν τὸν πραγματικὸν ἑαυτὸν μας αὐτὸν ποῦ εἶ-
ναι πέραν Χρόνου καὶ Χώρου, θὰ τὸν δοῦμεν ἀνίκανον, μέσα εἰς τὸ παχυλὸν ὕλικόν σύ-
μπαν; Ἕνα ἀδύνατον πλῆσμα; Ἕνα ζῶον; Ἀσφαλῶς ὄχι, ἂν, ἡ προσωπικότης αὐτῆ, αὐτο-
επίγνωσις ὡς ἥσως οὐδὲς ἀντιληφθῇ τὴν Θεῖαν Θεῖαν κληρονομίαν, τὴν πραγματικὴν
τοῦ ὑπόστασιν καὶ κάμει πλέον χρῆσιν τῶν Θεῶν δώρων, τῆς Θεῖας Οὐσίας, τὴν ὅποιαν
κατεχράσθη καὶ καταχρᾶται.

Θαρσεῖτε ὅμως, ἔστω καὶ σ' αὐτὴν τὴν μεγάλην κατὰ χρῆσιν περικλείεται ἡ
ἐμπειρία καὶ ἡ δόξα τῆς ἐπιστροφῆς στὸν ἐσώτερον ἑαυτὸν.

Ἄλλὰ, τί εἶναι αὐτὸ ποῦ θὰ κάμῃ, τὸν ἄσωτον υἱὸν, ἄνθρωπον, προσωπικότη-
τα αὐτοεπίγνωσιν νὰ ἀντιληφθῇ τὴν πῶσιν του; Νὰ ἀντιληφθῇ τὸν πραγματικὸν ἑαυτὸν
του, καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστροφῆς;

Ἡ ἴδια οὐσία Νοῦς τὴν ὅποιαν ἔχει καταχρασθῆ, λερῶσει, μορφοποιήσει σὲ ἀ-
σύνετους σκέψεις, ὑπηρετίας τῶν χαμηλῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἐπιδιώξεών του, αὐτὸς ὁ ἴδιος
Νοῦς τώρα ὡς ὑπερουσία, θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ δὲ τὴν ἐπιστροφήν καὶ τὴν σύνεσιν. Τὸ
ἴδιον νερὸ τὸ ὅποῖον ἔχει ἀναμίξει μὲ τὸ χῶμα καὶ ἔχει κάμει ἕνα βούρκο θυρωδὲς·
τὸ ἴδιον τώρα νερὸν ἀγνὸ, καθαρὸ, κρυστάλλινον, θὰ τὸν κάμῃ νὰ ξεδιψάσῃ, νὰ χορέσῃ
τὴν δόξαν του, νὰ ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις του.

Ὅστε, τὸ κακὸν ἔγκασται εἰς τὴν κατὰ χρῆσιν τοῦ Θεοῦ δώρου τῆς σκέψεως,
τοῦ Νοῦ ἡθέλα νὰ πῶ, ὑπὸ τὴν μορφήν σκέψεως.

Καὶ ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ, ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Χώρου καὶ ἡ ἀντι-
ληψίς τοῦ τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὡς αἰώνια, ἀμετάβλητος, Μονάς, εἶναι καὶ πάλιν ὁ Νοῦς,
εἰς τὴν ὀρθὴν του χρῆσιν.

Τί ἔχομεν μᾶθη μέχρι τῆς στιγμῆς γιὰ τὸν Νοῦν;

Βλέπομεν κάτι μέσον τοῦ αἰθέρος, φωτός, ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ὕπαρξιν αὐ-
τοῦ τοῦ κάτι, καὶ μέσον τοῦ Νοητικοῦ φωτός πλέον, ἀποτυπώνομεν αὐτὸ τὸ κάτι γύρω
μας, μέσα μας, σ' ὅτι ἔχομεν ὀνομάσει ὑποσυνείδητον, μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ἐκεῖ

πλέον ὁ Νοῦς ὑπὸ ἄλλην μορφήν καὶ ἐνέργειαν, μορφοποιημένος πλέον, δημιουργημένος εἰς εἶδωλα, εἰκόνας καὶ τὸ φαινόμενον ποῦ ὀνομάζομεν ἀντίληψιν καὶ γνῶσιν μᾶς κτίζει τὸν ἑαυτὸν μας προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν, αὐτὸν τὸν ἑαυτὸν μας ποῦ γνωρίζομεν ὡς ὕλικόν σῶμα, τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τὸν τρόπον ποῦ αἰσθανόμεθα μέσα εἰς τὴν ζωὴν μεστὸν τοποχρονικόν αὐτὸν κόσμον, καὶ αὐτὸ τὸ φαινόμενον τὸ ἐκλαμβάνομεν ὡς τὸν ἑαυτὸν μας.

Ἔστωσον, θά παρατηρήσωμεν μέσον τῆς ἐνδοσκοπήσεως καὶ τοῦ ὀρθολογισμοῦ χωρὶς νὰ μπορούμεν νὰ διακρίνωμεν σύνορα μεταξύ αὐτοῦ τοῦ κατωτέρου ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἀνωτέρου ἑαυτοῦ μας, ὅτι, κάποια ἀνεξάντλητος δύναμις ποῦ ὀνομάζεται Νοῦς, ὄχι ὕλικός ἐγκέφαλος, δύναμις τῆς σκέψεως, μᾶς κάμνει νὰ μορφοποιούμεν αὐτὴν τὴν ὑπερουσίαν Νοῦ σὲ σκέψεις, διαλογισμούς. Καὶ βλέπομεν ἑτέραν τώρα μορφήν αὐτοῦ τοῦ Νοῦ ὑπὸ τὸν χαμηλότερον του κραδασμόν ὡς συναίσθημα, αὐτὴ ἡ σκέψις, αὐτὴ ἡ εἰκόνα εἶδωλον ποῦ ἔχει εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὑποσυνείδητό μας καὶ μπορούμεν νὰ τὴν ἀντιλήσωμεν ὡς μὴμην, νὰ μᾶς δονῇ, νὰ δημιουργῇ μέσα μας αὐτὸ τὸ συναίσθημα ποῦ ὀνομάζομε ἐπιθυμία, ποῦ ἔστωσον μπορεῖ νὰ καταλήξῃ καὶ σὲ πάθος.

Θά ἴδωμεν τώρα τὸν Νοῦν μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον σὲ δύο κατάστασεις. Τὴν ὀρθὴν χρῆσιν ὀρθολογισμόν καὶ τὴν βιαίαν χρῆσιν, ἀνάμεικτὴν μὲ συναίσθηματα καὶ ἐπιθυμίες ποῦ ὀδηγεῖ στὴν ὀργήν, στὴν παρεξήγησιν, στὸ ἔνστικτο καὶ στές ἐπιθυμίες τέες χαμηλές ποῦ μπορούμεν νὰ τέες συναντήσωμεν συνήθως στὰ ἄλογα ζῶα.

Ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν πρέπει μέσον τοῦ ὀρθολογισμοῦ νὰ ἀπαλλαγῇ ὁ ἄνθρωπος, γιατί αὐτὴ εἶναι ἡ κατάστασις τῆς κακοδαϊμονίας του καὶ αὐτὴ ἡ ὑποσυνείδητος θά ἔλεγα κατάστασις εἶναι ποῦ τὸν κρατεῖ μέσα στὰ ἔλη, τὰ φοβερά ἔλη, τὰ δυσώδη ἔλη τῆς σκλαβιᾶς του.

Καὶ τώρα. Τί εἶναι σκέψις;

Ἄς κάρωμεν δύο μορφές τέτοιαις σκέψεως.

Βλέπομεν ἤδη ἕναν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος κρύβει μέσα στὸ ὑποσυνείδητόν του, σωρίαν ἐπιθυμιῶν ποῦ δὲν ἔχουν ἱκανοποιηθῇ, τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνου τοῦ ἀντικειμένου, μιὰ δίψα, ἕνα θυμὸ, γιατί εὐνοϊκές δὲν εἶναι οἱ συνθήκες νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο, καὶ μέσα του, ἐκεῖνην τὴν κατάστασιν ποῦ τοῦ δημιουργεῖ τὴν δίψαν νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο μὲ ὁποιοδήποτε μέσον, σκλάβος μιᾶς ἄλλης ἐπιθυμίας, σκλαβώνοντας τὸν Νοῦν ὑπὸ τὴν μορφήν σκέψεως.

Κάθε σκέψις, σειρὰ σκέψεων τώρα εἶναι πῶς νὰ ἐξυπηρετηθῇ ἡ ἐπιθυμία του αὐτῆ. Ἄν δὲν μπορῇ μὲ νόμιμα μέσα νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ θά σκεφθῇ πῶς νὰ ἀποκτήσῃ τὰ χρήματα νὰ πάρῃ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο, νὰ κλέψῃ, ἴσως καὶ νὰ σκοτώσῃ νὰ πάρῃ αὐτὰ τὰ λεφτά, νὰ ἀδικήσῃ, νὰ ψεύδεται, νὰ ἐπιτίθεται. Καὶ μήπως αὐτὸ θά τὸ συναντήσωμεν μόνον σὲ ἄτομα; Ἄν τὸ βλέπομεν γύρω μας τώρα καὶ σὲ κοινωνίες, ἀκόμα καὶ σὲ ἔθνη;

Ὁ φονικώτατος σήμερα πόλεμος ποῦ γίνεται δὲν ἔχει πλὴν ἀπ' αὐτὸ ὀρισμένων ἀνθρώπων ὡς ἔθνος τὴν δίψαν τοῦ κέκτησθαι, καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον τὸ ὅτι θεωρῇ ὁ ἄλλος ὡς ἰδικόν του; Ἀσφαλῶς.

Καὶ βλέπομεν τώρα μιαν σειρὰν σκέψεων, σκλάβων τῶν ἐπιθυμιῶν ποῦ ὀδηγεῖ σὲ πολλὰ κακά.

Νέαν μορφήν σκέψεως τώρα. Βλέπομεν τὸν ἰσορροπημένον ἄνθρωπον, αὐτὸν ποῦ γνωρίζει νὰ μὴν ὑπερτιμᾷ καὶ νὰ μὴ ὑποτιμᾷ τίποτε γύρω του, νὰ γνωρίζῃ τὴν θέσιν του μέσα στὴν κοινωνίαν, νὰ γνωρίζῃ τί εἶναι ἡ ἀνάγκη, τί εἶναι τὸ ἀναγκαῖον καὶ τί εἶναι τὸ περιττόν, νὰ κάμνῃ πλέον ὀρθὴν χρῆσιν τῆς δυνάμεως ποῦ ὀνομάζομεν σκέψιν, νὰ τὴν μορφοποιῇ εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ νόμιμα, ὀρθὰ καὶ καλὰ αὐτὰ ποῦ ἔχει ἀνάγκην.

Ἦν τὸν ὀρθολογισμόν πολλὰ μπορούν νὰ δοθοῦν ἀπὸ τὸν ΠΑΤΕΡΑ.

"Πάν δωρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαίνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων".

Κάθε τι ἄξιον λόγου, δίδεται ἀπὸ τὸν ΠΑΤΕΡΑ εἰς τὸν Υἱόν καὶ ὅτι ἔχει εἰς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν γύρω, τοῦ ἐδόθη Θεία Χάριτι, καὶ τὸ κρατεῖ. Μπορεῖ νὰ τὸ χαρῇ ἄν

έδωθη Θεία Χάρις. Δέν μπορεί νά τό κρατήση θά τό χάση άν τό έκλεψε, άν τό στέρη-
σεν από τους άλλους. Θά συναντήσωμεν και αύτό μέσα είς τήν ζωήν.

Στήν πρώτην περίπτωσιν λέγομεν ότι Έχουν δοθή και εΐναι εύλογημένα, και
ότι δέν εΐναι εύλογημένα και δέν μπορεί ό άνθρωπος νά τά χαρή διότι δέν τά κατέχη
ωόμιμα.

Άσφαλώς πρώτον εΐναι όρθή χρήσις του Θείου δώρου τής σκέψεως που θά κα-
ταστήση τον άνθρωπον ίκανόν, όχι μόνον νά αποκτήση τό επιθυμητόν όταν ή επιθυμία
εΐναι κάτω από όρθόν έλεγχον, αλλά και μέ τήν όρθήν πλέον σκέψιν θά μπορή νά
έκτιμήση και νά χαρή αύτό που του έδόθη, ένω, κανείς άρπαξ δέν μπόρεσε ποτέ νά χα-
ρή εκείνο που έχει στερήσει από τον συνάνθρωπόν του.

Και στην πρώτην περίπτωσιν και στην δευτέραν βλέπομεν, χρήσιν του Θείου
δώρου τής σκέψεως, αλλά όποιαν διαφοράν. Θα έλεγα στην πρώτην περίπτωσιν, κατάχρη-
σιν, σκλάβωμα του Νοϋ ως σκέψεως είς τό νά έξυπηρετήση άλόγιστα επιθυμιες πάθη και
χαμηλά συναισθήματα. Στην άλλην όρθήν χρήσιν του Νοϋ ως όρθολογισμοϋ, πλήρους
συγκεντρώσεως, διαλογισμοϋ, και θα έλεγα ότι μέ τον τρόπον αύτόν ό άνθρωπος μπορεί
τό πάν νά κερδίση, χωρίς νά τό έχη ποτέ υπερτιμήση, χωρίς ποτέ νά τον έχη σκλαβώ-
ση σε σημείον που νά γίνη κακόσ, ήδίκος προς τον συνάνθρωπόν του.

Θά ήθελα μέχρι τής έπομένης φοράς νά κάμετε μελέτην ώρισμένων σκέψεων τό-
σον δικών σας όσον και των γύρω σας, και νά ζυγισθοϋν αυτές οι σκέψεις, νά καλοζυ-
γισθοϋν. Αν εΐναι στην πλάστιγγα που λέγομεν ύπηρετες, σκέψεις συναισθημάτων επι-
θυμιών ή κύριοι, έλεγκται, τύτων των επιθυμιών μέσα είς τά όρια του όρθολογισμοϋ.

Μόνον μέ τον τρόπον αύτόν, ως άρχήν ένδοσκοπήσεως, τόσον των ιδικών μας
σκέψεων και συναισθημάτων, όσον και των γύρω μας, αρχίζομεν νά γνωρίζωμεν καταστά-
σεις, και μέ τον τρόπον αύτόν μπορούμεν νά προχωρήσωμεν μέσον του όρθολογισμοϋ
μέχρι του σημείου νά έχωμεν άπαλλαγή από ψευδαισθήσεις μέσα στο φαινόμενον τής ύλης,
νά γνωρίσωμεν τήν όρθήν έκτίμησιν αγαθών, πραγμάτων και καταστάσεων γύρω μας και,
μέ συνέχειαν του όρθολογισμοϋ θά ίδωμεν ότι ή τρικυμία των παθών έντός ήμών θά σι-
γήση, και ό άνθρωπος μπορεί μέ τον τρόπον αύτόν νά αποκτήση τήν έσωτέραν γαλήνην,
ήρεμian, όρθήν σκέψιν.

Θά πρέπει νά κάμετε τήν μελέτην αύτήν προτου προχωρήσωμεν στην σκέψιν, νά
γνωρίσωμεν τήν σκέψιν πληρέστερον.

Θά επανέλθωμεν.

"Στώμεν καλώς έν Κυρίω πάντοτε άδελφοί μου".